

Ölü adam

Əlisəfa Azayev

- Ölü adam!..
- Ölmüş adam!..
- Xortdamış!..

Bayaqdan yol boyu, keçdiyi yollarda onu gören uşaqlar beləcə cığırışır, səs-səsə verib oğlunu əsəbileşdirirdilər. Əslində də Fazıl beləcə diri olub, ayaqüstü gəzsə də, rəsmiyətdə əsl mənada dünyasını dəyişmiş ölü adam idi. Özü də onun bu ölümü elə-bele yox, məhkəmə qətnaməsi ilə elan olunmuş, sonra da VVAQ şöbəsindən ölüm haqqında şəhadətnamə alınmışdır. Bütün bunları artıq özü de bilsə, in-di uşaqların bu çığır-bağırtından hid-dətlənmiş halda deyirdi:

- Rədd olun, köpək uşağı... Sizi it kimi qovaram, cırparam. Cinimi yığıdırmaın ha, sizə el bulasam, o ki, var əngərləyəcəyəm.

Əslində isə məsələ heç də bir qədər sadə deyildi. Məhkəmə qətnaməsi de elə-bele çıxarılmamışdı. İşde xeyli delil-sübüt, şahid ifadəsi vardi. Bir də qızın anası Fatmanın danılmaz ifadəsi: "... O bize kürəkən yox... Əsl mənada bəla oldu. Qızım ona urcah olan gündən xoş bir gün görmədi. Gü-nü elə Rusiyada keçdi. Bilmirəm, bu sarı başlıarda nə görüb... Gizli deyil ki, orada birine qoşuldugunu, arvad sax-ladığını deyirdilər. İndi də necə ildi ki, nə ölüsü bilinir, nə dirisi... Artıq üç il kecib..."

Sonra da qızı Arzunun ifadəsi gə-lirdi: "Anamın dedikləri həqiqətdi. Mən ona getməmişəm, mecbur verib-lər. Neticəsi də bu. Orada kiməsə val-eh olmuşdu, evlənmişdi... İndi də it-kin düşüb... Tapılmış ki, tapılmış da. Neçə il onu gözləmək olar? Hər ikimiz subay sayılırlıq. Uşaqlarımız da yoxdur. Ona yaxşı, mənə de yaşı. Boşayın getsin..."

Hakim bu ara əlindəki taxta çekiç stolun üstündəki yasti taxta altılıq vu-raraq səsləndi:

- Sakit... Biz boşanma işinə baxmırıq.

Kimsə piçildədi:

- Narahat olma, o, itkin düşmüş he-sab olunsa, sonra hər şey həll oluna-caq.

Iki ildən sonra da beləcə oğlunu ölmüş elan elədlər. Beş il ötüb keçmişdi...

Bu beş ildən sonra da Fazıldan xə-bərlər gəlməyə başladı. Onun sağ-sa-lamat olduğunu deyirdirlər.

Əslində isə məsələ Arzunun bir türkə xoş münasibətdən sonra beləcə ciddileşdi. Orxan imkanlı bir adam idi. Onu dul bilib evlənmək, burada mala-mülkə sahib olmaq istəyirdi. Özü də səxavəli idi. Heç nədən pul əsirgəməzdii. O gündən də qızın ərkö-yünlükleri, göz yaşlarını tökməsi baş-lamışdı:

- Qurtarın da bu məsələni. O orada kefə baxacaq, mən burada cüryüyəcəyəm...

Anası onu sakitləşdirdi:

- Sən bir az sebəli ol. Hər şey yax-

şı olacaq. Vəkillə danışmışam. O da hakimlə dil tapacaq. İndi hər şey pu-lun başındadı.

Əslində qadın elə bunu düz deyirdi. İsteklərinə də qısa bir vaxt ərzində nail oldular. Oğlan tərəfini heç dinlə-yen olmadı. Əsl mənada qiyabi məhkəmə icraati həyata keçirildi. İndi də nəticəsi belə idi. Oğlan haradansa zü-hür edib gəlmışdı. Əsl mənada zəncir ceynəyirdi:

- Biqeyrətlər!.. Belə də iş olar?! Adamı bir xəbərdar etməzlər? Mən cə-hənnəmdə deyildim ki?!.

Əslində yixilan ağlamaz deyiblər. Bu məsələdə bəlkə də elə ən çox gü-nah sahibi Fazıl özü idi. Gənc həyat yoldaşını burada qoyub, illərlə görün-məmişdi. Onun gah Rastovda, gah Moskvada, gah da Saxalində olduğunu deyirdilər. İndi ağlamsına-ağlamsı-na qalmışdı:

- Mən bədbəxt oğlu kefə getmişdim... Çörək qazanmağa getmişdim də... Rusiyaya gedən bir mən deyiləm ki... Mənimki belə getirdi də...

Məhkəmədə isə onu heç də yaxşı qarışlamadılar. Nəzarətçi dedi ki, ha-kim burada yoxdur. Sonra da onun dediklərini məhkəmə katibi, katibe qız təsdiq elədi. Dəftərxana müdürü çox narahat, həyecanlı idi. Piçildədi:

- Bu da axırı... Qadam bunun ağız-na. İndi kimi harada itib-batıbmış?!

Oğlan ondan qətnamə, onun sure-tini tələb edəndə, qadın cana doymuş halda dilləndi:

- Dedik ki, qoy hakim gəlsin sonra da...

- Mən bilmirəm, tez olun... Ləğv edin o sənədi...

- Axi sən kimsən?! Ölü adamsan da... Əslində sən adlı bir adami mən tanımırıam.

- Deməli, indi belə oldu da?!

- Bəs nə... Qanun qanundu...

- Qanun deyir ki, diri, sağ adamı ölmüş elan elə?!

Məhkəmə katibi də işə qarışası ol-du:

- Ay qardaş... Canım-gözüm, burada bizlik heç nə yoxdur. Məhkəmənin qərarı var... Biz ölüyə nə verə bilərik ki?

Onun bu sözlərinə başqları gülən-de, Fazıl ələcəsiz halda donquldandı:

- Hə, indi gülərsiniz... Mənim kimi-sinə gülərsiniz... Cavab verəndə de-yəcəyəm size...

Sonra da oradan uzaqlaşa-uzaqlaşa onları söyüb söyləndi: - Rüşvetxor köpek uşağı... İndi Allah bilir ki, bu iş üçün nə qədər pul-para alıblar. Siz siz olun, mən də mən...

Kimse dilləndi:

- Ax sən diri yox, ölü, zir-zibile tay bir adamsan. Nə sübut edə bilərsən ki?!

- Baxarıq...

- Bax da...

Ölü adam bu gərginlikdən qurtul-maq üçün mağazaya yaxınlaşıb bir pi-və aldı. Butulkani tez-tələsik açıb başına çəkərək ondan xeyli içdi:

- Ah... - deyə udqandu, qıçıldı, öz-özüne deyindi: - Adama deyən la-zımdı ki, mənim burda nə işim vardi axı?.. Bu işlər, əhvalatlar da başına gəlsin...

- Axrı-başlı qayıtmayacaqdın?

O, bu saqqallı kişinin sözlərinə la-

Hekayə

qeyd ola bilmədi, donquldandı:

- Yox... Belə yerə mən axı necə qa-yıdım? Bir kağızı almaq üçün dəridən-qabıqdan çıxıram. Əcəb söz də tapırlar: "Səni adda adam tanımıraq. Sən ölü adamsan. Əvvəl ölüüm kağızını leğv etdir..." Adama deyərlər ki, axı bu nece olur, sən vurmadın, mən yixılma-dim... Səbəb var ki, nəticəsi olub da... İndi gel xeyli sənəd topla, şahidlər cəmləşdir ki, mən sağlam, mən həmin ki Fazıləm...

Bir azdan o özünü tamamilə yuxu-suz-yorğun hiss etdi. Hakimi gözle-məkdən yorulmuş, həm də acmışdı. Araqsız isə təkə boğazından keçmirdi. Yüz içmişdi ki, uşaqlar yene də baş-na cəm oldular:

- Ölü adama baxın!.. Yeyib-içir!.. - Alkaşdı da!..

- Piyaniske!.. Simasız!.. Burada, yoluń qırğındı da araq içərlər?!

O, uşaqların bu sözlərindən pərt ol-sa da, özünü o yerə qoymadı. Deyin-di, əl-qol atdı, onların üstünə qışqırıb - bağırdı:

- İtin doğduqları!.. Rədd olun, çeki-lin!.. Vallah ki, bu daşları sizin başınıza yağıdıraram!..

O yerə tərəf əyilib, bir daş götürü-rek uşaqlar tərəfə atsa da, əvəzində onlarca daş ona tərəf atıldı... Hiddət-lənmiş halda bağırdı:

- Yaxşı - yaxşı, baxarıq indi! Görək hansınızın canı çıxacaq əlimdə, qanı tökülcək!..

Uşaqlar isə hələ də onu lağ edir, çığırışındırlar:

- Xox, qorxuq!..

- Ölü adamsan da!..

- Rusiyətdə arvadı var!..

- Buradakı da başqasına gedib!..

- Əclaf, oğraşdı da!..

- Qeyrətsiz!..

- Şərefsziz!..

- İndi kişi olub bizim üçün!

- Rədd ol, get də!..

- Bu torpaqda sənə yer yoxdur!..

- Ermənidə də!..

Fazıl bu tünlükdən, bu ağır sözlər-dən baş götürüb qaçmaq istəyirdi. Özünü kimsəsiz bağa tərəf verib, ölü kimi yatdı, şirin yuxuya getdi. Yuxuda Veranı gördü. Onunla Rusiyaya gəldiyi ilk günlərin birində tanış olmuşdu. İlk səhəbtəri, münasibətləri bu gündü kimi yadında idi:

- "Mənim sevgilim var. Ancaq əclaf çıxdı..."

- "Kişi kişi, mən də kişi..."

- "Sən onun yerini verə bilməz-sən..."

- "Baxarıq.. Hər seyi vaxt, zaman həll edir..."

- "Görürəm elə... İndidən ağızının suyu axır..."

- "Məni pulsuz bilme..."

- "Məsələ pulda deyil..."

Sonra da birge gəzintiləri. O, Vera-nın həyatında olan ilk kişi olmasa da, sonradan bir-birinə elə bağlandılar ki... Uzun illər birlikdə yaşıdalılar, birlikdə çalışıllar. Ta itkin əri Zaxar Çeçenistandan qayıdır gələnə kimi. Ondan sonra qız dedi ki, iti görüm, qurdum, səni görməyim! Bu hərəkətlərinə görə ona əvvəl-əvvəl yalvarıb-yaxar-sa, sonra qorxutsa da, qız bildiyini heç kimə vermədi. Zaxarla gəzib-do-

lanmağa başladı. Söhbət düşəndə də deyirdi:

- "O mənim ilk məhəbbətim, sevgimdir. Otalar, çıçəklər torpaq altındaqıdan qaldırın kimi, o da məni həmişə narahat edir, qəlbimdən çıxmırı. Onu mən necə ata bilərəm?..."

- "Belə de..."

- "Səni də sevirmə... Xoşuma gelir-sən. Daha onun kimi odlu-əlovlu yox. O mənim ilk məhəbbətimdir. Qadın isə ilk sevgisini, münasibətdə olduğu ilk kişini heş vaxt unutmur..."

- "Bilərim..."

- "Onda az ağa-sıtzqa, sakitleş də..."

O birdən diksimmiş halda ayıldı. Bütünlükə tərin-suyun içinde idi. Əsl xəcalət təri idı. Yuxuda Vera ilə də be-lə-bele səhəbtərlər, mübahisələr etmişdi. Öz-özünə ağlamsındı, donquldan-di:

- Uşaq olanda nolar ki... Elə bir ya-na baxanda düz deyir də... Mən kişi deyiləm. O gün baxıram, mənim tay-tuşumun, mənimlə oxuyan uşaqların necə ailəsi var... Topdağıtmaz ev-eşikləri, təsərrüfatları... Hamısı da kişi kimi yaşayır. Çoxu minik, yüksək, "Mercedes"li... "Jugili"ni, "QAZ-24" bəyənən yoxdur. Pula da pul demirlər. ayda nə qədər əmək haqqı alırlar... Mən yazılı hər seyi itirmişəm... Arzu Allahın salamını da mənə vermir. Fors-fasonu adam yixır.. Türkə mən bir od qoyum ki, baxsıñ işinə...

Sonradan sözlərinə peşman olmuş kimi donquldandı:

- Bir yana baxanda türkün ne təqsi-ri... O da mənim Rusiyada yaşadığım taleyi yaşayır da... Nə bilsin ki, bunun əri, mən varam... Acidi, çox acidi mənim üçün... Bütünləri, bu hayatı yaşımaq... Hər seye tüpürüb, özümü öldürüm?!. Nəslimə, əsil-nəcabətimə söyüb, məni qınamazlar ki, intihar etmişəm?! Axi bu da kişi işi deyil... İn-san dözümlü, mətanətlı olmalıdır... Şə-

riet də belələrini lənətləyir.

Hakimin maşının geldiğini gör-cək tez-tələsik yerində qalxb, üst-başını çırpa-çırpa o tərəfə tələsti. Bü-tünlükə toz-torpağın içinde idı. Hakim onu görçək soruşdu:

- Sən kimsən?

- Ölü adam...

- Belə de...

- Hə...

- Eşidirəm, xeyir ola...

- Bura xeyriyə kim gəlir ki?

Onun bu sözləri hakimə acıq getdi.

Dilləndi:

- Səfəh-səfəh danışma! Sözünü dəl...

- Sözüm odur ki, məni dirilt də...

Hakim qımışaraq özündən çıxdı:

- Demədim danışığını bil!.. Mən ölü dirildəm?!.

- Bəli... Hə...